

[Ole Bjørn Kraft.]

Under behandlingen af landbrugsministerens forslag om tilskud til levnedsmiddelpriserne har det konservative folkeparti anvist en udvej, hvorefter staten vil kunne spare et beløb på i hvert fald 100 mill. kr., uden at dette vil få indflydelse på pristallet, og som vi mente man burde anvende til en nedsættelse af de direkte skatter. Vi har tillige krævet en retfærdig beskatning af brugsforeningerne, hvilket også vil være ensbetydende med, at der, såfremt den bliver gennemført, ville blive midler til rådighed til lempelser på andre områder. Må jeg iøvrigt i den forbindelse sige til regeringen, at det nu snart er på tide, at denne brugsforeningsskat bliver til noget. Man har lovet os den, og det kan ikke nytte at blive ved at trække denne sag i langdrag. Andre skatter kan gennemføres med uhyggelig kort varsel, og jeg forstår derfor ikke, hvorfor det skal tage så lang tid med brugsforeningsskatten.

Jeg tror, at en nedsættelse af de direkte skatter i høj grad vil kunne betale sig for hele samfundet, idet det vil stimulere arbejdsviljen, sætte modet op og genskabe tilliden til opsparingen og til pengenes værdi. Jeg er påny i den heldige situation, at jeg kan henvise til, hvad nationalbudgettet siger om i hvert fald en del af den forhåndenværende direkte beskatning. På side 13 står der:

„Mere direkte søges opsparingen stimuleret på anden måde, f. eks. gennem ændring af formuebeskatningen.“

Ja, vi fik jo en lille ændring i foråret, men den battede ikke meget. Jeg tror, at man skal gå langt mere konsekvent til værks med hensyn til en lempelse af formuebeskatningen, og jeg opfordrer regeringen til overensstemmelse med dens eget program at fremsætte konkrete forslag herom. En lempelse i formuebeskatningen betyder kun lidet finansielt, men den kan få en meget stor samfundsmæssig betydning. Samme resultat vil man naturligvis kunne opnå, hvis man tillader renten at finde sit naturlige leje.

Men den direkte indkomstskat til staten bør også lempes. Ville regeringen følge vor anvisning, kunne den opmuntre borgerne med en sådan lempelse, som det ville være rimeligt at tilrettelægge, tror jeg, som en væsentlig forhøjelse af det skattefrie fradrag, der ydes forsørgere og enkeltforsørgere, altså i virkeligheden alle skatteydere. En ændring af den skala, hvorefter dette fradrag foretages, vil være af en overordentlig opmuntrende virkning. Jeg tror nemlig, at regeringen og den højtærede finansminister undervurderer de psykologiske virkninger af den skattepolitik, som er blevet ført, og som

vi naturligvis alle mere eller mindre har et medansvar for. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Har stemt for i enhver henseende!). Selvfølgelig, det er ikke nogen nyhed, der har ingen skattelov kunnet gennemføres uden. Men spørgsmålet er på det nuværende tidspunkt, hvilken retningslinje man vil have, hvilket mål man vil sætte for skattepolitikken i fremtiden. Den psykologiske virkning kan meget vel udmåles i kroner og øre, og det er vor opfattelse, at den nuværende skattepolitik ikke bidrager til en genopbygning, fordi befolkningen efterhånden finder, at en betydelig del af de skatter, der opkræves, anvendes på en ufornuftig måde. Og når den højtærede finansminister siger, at vi alle har bidraget dertil, så må det dog fastholdes, at regeringen har ansvaret for retningslinierne. Det er nødvendigt at tilvejebringe de fornødne midler, men regeringen synes — det fremgik af den tale, den ærede ordfører for socialdemokratiet (Gustav Pedersen) holdt — i øjeblikket ikke helt at forstå, hvordan situationen i virkeligheden er.

Når jeg nu taler om, at borgerne er utilfredse med det, hvortil deres midler anvendes, vil jeg sige, at dette gælder i ganske særlig grad den del af de offentlige udgifter, som medgår til restriktionernes administration, i denne forbindelse ikke mindst de såkaldte subsidieordninger, der afslører, hvilket morals og kineseri af foranstaltninger og ordninger samfundet efterhånden er blevet indviklet i. Jeg skal ikke komme ind på en nøjere analyse af subsidieordningernes konsekvenser for den økonomiske politik. Det ærede medlem hr. Aksel Møller har klart tilkendegivet mit partis stilling under debatten om disse lovforslag fornylig. Jeg skal blot understrege, at de i deres konsekvens betyder konsolidering af restriktionsøkonomien, og at de unaturligt fjerner det tidspunkt, da den fri prisdannelse, som af sig selv holder orden i økonomien uden påbud og kontrol, og som gør det enkelte menneske ikke til kontrolleret forbruger, men til fri og selvstændig kunde, kan indføres påny.

Regeringen kender vor mening med hensyn til nedsættelsen af et hurtigt arbejdende udvalg, som tilsigter at gennemføre en afvikling af en række åbenbart meningsløse eksport- og importrestriktioner. Udvalget skal i det hele taget beskæftige sig med restriktionssystemet under en samlet synsvinkel; det skal ikke være politikere og embedsmænd, der skal tage stilling til tingene, det skal være et virkelig sagkyndigt udvalg, der skal beskæftige sig